

20 24/10 97

Hoewel veel van huis, was Ward ook een familieman. Hij was het bindmiddel tussen zijn ouders, broer en zus, hun kinderen en kleinkinderen. Hij zorgde ervoor dat iedereen het goed had, dat ze zich geen zorgen hoefden te maken (dat zou hij wel doen) en dat de hele familie zich in de beste omstandigheden kon ontplooien. Het was altijd feest als je bij Nonkel Ward kwam.

In de zomer had hij op het strand zijn vaste stek. Voor de cabine kon hij uren naar de zee turen, verrekijker in aanslag. Geen enkele scheepsbeweging ontging hem-of hij moest juist een tukje doen.

Tijd kwam hij altijd te kort, er was immers steeds wel iets te doen. Ook toen hij al met pensioen was, moest hij zich van de ene plaats naar de andere reppen.

Ward had een nuchtere, kritische, klare kijk op het leven. Je moest hem geen blauwe blommetjes wijs maken en zelf kon hij je makkelijk overtuigen van zijn gelijk. "Als je zaagt, dan zeg je pas de waarheid.", besloot hij dan. En hij had alweer gelijk...

Kunnen we beschrijven, hoe erg we hem zullen missen?
Ik ben bang van niet...

De families Acken-Maesen-Ghys-Salliau
danken u oprecht voor uw blijken van medeleven in
rouw en gebed.

Hun speciale dank gaat uit naar de huisarts.

Herinnering aan de dag waarop wij afscheid
hebben genomen van

De heer
Eduard Acken

Staatszeeloods op rust
Lid van de Federatie der Belgische Zeelieden
Lid van de Koninklijke Verbroedering der Belgische Zeelieden
ter Koopvaardij van de oorlog 1940-1945
Vereerd met verscheidene eretekens

Echtgenoot van mevrouw Maria Maesen

Geboren te Oostende op 12 november 1920
en er thuis plotseling overleden op 11 december 2003.

Eduard, Ward, Wardje, Nonkel Ward

Vier namen, maar niet genoeg voor een groot man.
Hij was een man van de zee, een zeeman.

Hoewel zijn vader het allemaal anders had gepland – Ward moest slager worden – was de roep van zijn eerste grote liefde te sterk. Ward ging naar de Zeevaartschool. Terwijl hij in 1939 stage liep op de Henri Jaspard, brak Wereldoorlog Twee uit. Vijf jaar moest hij gedwongen van huis blijven.

Hij kwam uiteindelijk in Engeland terecht, bij familie die hem liefdevol opving. Hij monsterde aan bij de Merchant Navy en leerde zijn tweede-en grootste-liefde kennen, Mary. In januari 1943 huwden zij en keerden in 1945 naar Oostende terug.

Zijn liefde voor de zee bleef evenwel zijn levensweg bepalen: Ward werd loods in Vlissingen. Hij deelde nu de zee met Mary. Een week Vlissingen, een week thuis... Hij deed zijn job met grote verantwoordelijkheidszin, wat niet betekent dat hij voor een grap of grol verlegen was. Vrienden en collega's moesten zich nooit afvragen wie hen een toer gelapt had.